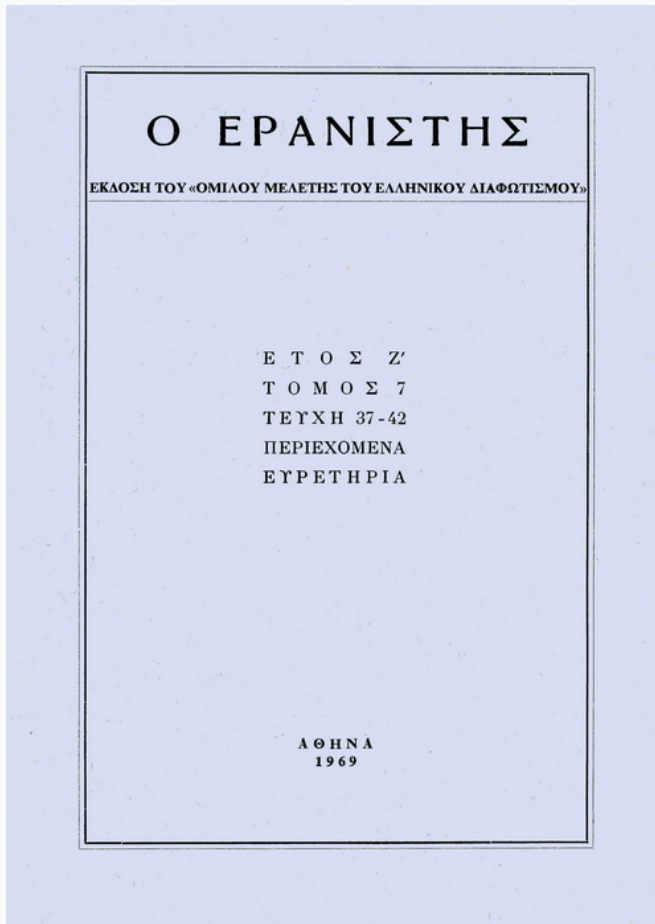

The Gleaner

Vol 7 (1969)

«Ιστορία του Ελληνικού Έθνους». Βιβλιογραφικό σημείωμα

Κ. Θ. Δημαράς

doi: [10.12681/er.9912](https://doi.org/10.12681/er.9912)

Copyright © 2016, Κ. Θ. Δημαράς

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

Δημαράς Κ. Θ. (2016). «Ιστορία του Ελληνικού Έθνους». Βιβλιογραφικό σημείωμα. *The Gleaner*, 7, 193–202. <https://doi.org/10.12681/er.9912>

«ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ»

Βιβλιογραφικό σημείωμα

Οι λέξεις που τιτλοφορούν τὸ σημεῖωμα αὐτό, συνθέτουν βασικά τὸν τίτλο τεσσάρων αὐτοτελῶν δημοσιευμάτων τοῦ Κωνσταντίνου Παπαρρηγοπούλου. Εἶναι αὐτά: 1) ἡ μικρὴ Ἱστορία τοῦ 1853, 2) ἡ πρώτη πεντάτομη μεγάλη, 1860 - 1874, 3) ἡ νέα ἔκδοσις στὰ 1881, καί, τέλος, 4) ἡ ἔκδοσις 1885 - 1887. Ἡ διατύπωση τοῦ τίτλου τὸν ὁποῖο καθιέρωσε μὲ τὸ ἔργο του ὁ ἐθνικὸς ιστοριογράφος ἴδεν φαίνεται νὰ εἶναι προγενέστερη ἀπὸ τὰ χρόνια 1850· ὅμως ἐκφράζει μίαν θέσιν, τῆς ὁποίας τὴν ἀρχὴν μπορούμε νὰ ἀναγάγουμε σὲ σαφῶς παλαιότερα χρόνια: ὁ λόγος εἶναι γιὰ τὴν ἐνότητα, συγχρονικὴ καὶ διαχρονικὴ, τοῦ ἑλληνισμοῦ.

Ἐστερα ἀπὸ κάποια πρωτόλεια, τὰ ὁποῖα μοιάζει νὰ τὸν τοποθετοῦν σὲ ἕναν χώρο πού μετέχει καὶ ἀπὸ τὴν λογοτεχνία καὶ ἀπὸ τὴν ἱστορία, ὁ Κωνσταντῖνος Παπαρρηγόπουλος δίνει στὰ 1843 τὸ μεγάλο μελέτημά του «Περὶ τῆς ἐποικίσεως σλαβικῶν τινῶν φυλῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον» ἀμέσως, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ προλόγου βλέπουμε διατυπωμένη τὴν πεποίθησις τοῦ νεοῦ ιστοριογράφου ὡς πρὸς τὴν διαχρονικὴν ἐνότητα: ἡ ἱστορία τοῦ ἑλληνισμοῦ ἀνάμεσα στὴν ἄλωση τῆς Κορίνθου καὶ στὸ Εἰκοσιένα ἐπέτρεψε στὸ ἔθνος νὰ διαμορφωθεῖ μὲ τέτοιον τρόπο, ὥστε «ν' ἀνατείλῃ αὐθις ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου ζητοῦν τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ τὴν ἐνότητά του»¹. Παρὰ τὶς ἐπιφυλάξεις τὶς ὁποῖες καὶ ἐδῶ καὶ σὲ μεταγενέστερα δημοσιεύματά του θὰ ἐκφράσει σχετικὰ μὲ τὸ Βυζάντιο, πάντως, στὴν πρώτη σελίδα τοῦ πρώτου τοῦ βιβλίου ὁ Κωνσταντῖνος Παπαρρηγόπουλος διδάσκει τὴν διαχρονικὴν ἐνότητα καὶ διαπιστώνει τὴν ὑπαρξὴν τοῦ αἰτήματος γιὰ τὴν συγχρονικὴν.

Τὸ ἐπόμενο βιβλίον, «Τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς ἑλληνικῆς ἐλευθερίας», ἐδόγηκε στὰ τέλη τοῦ 1844, καὶ ἂν ποῦμε ὅτι θρίσκουμε σ' αὐτὸ κάτι σὰν μνημὲς ἀπὸ τὴν ἀγόρευσις τοῦ Κωλέττη στὴν Ἐθνοσυνέλευσις, τῆς 14 Ἰανουαρίου 1844, θὰ ἔχουμε πεῖ ὅτι χρειάζεται ἐπάνω στὸ ζήτημα πού μᾶς ἀπασχολεῖ στὸ μελέτημά μας. Τὸν ἄλλο χρόνον ἔχουμε τὰ «Στοιχεῖα τῆς Γενικῆς ἱστορίας, κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Γάλλου Λευῆ», ὅπου τὰ θέ-

ματα αυτά δεν τίγονται, και όπου το Βυζάντιο κρίνεται με αυστηρότητα: ωστόσο, στον πρόλογο ο Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπουλος εκφράζει την άπορία του, δηλαδή την αποδοκιμασία του, που ή διάμεση χρονική περιοχή, όπως την έχει προσδιορίσει στο πρώτο του βιβλίο, «δεν εκρίθη εύλογον να παραδίδεται» στα έλληνικά σχολεία². Έξάλλου, οι άδοξοί άγωνες, οι όποιοι άκολούθησαν, 1845 και 1846, με τον Γρ. Γ. Παππαδόπουλο, τον έβοήθησαν να μορφώσει σαφέστερα τις σχετικές αντίληψεις του, και να ξεάρει άκόμη περισσότερο την άνάγκη για μία ένιαία θεώρηση της ιστορίας του έλληνισμού. Όστόσο ο όρος που μάς άπασχολεί δεν παρουσιάζεται άκόμη.

Άκολουθεί ο βιορισμός του Κωνσταντίνου Παπαρρηγοπούλου στο Γυμνάσιο, άφου έκτοπίσθηκε ο Γρηγόριος Παππαδόπουλος. Ο νεαρός καθηγητής θα καλλιεργήσει συστηματικά, με την έπίσημη πλέον ιδιότητά του, τον χώρο τον όποιο έχει έπισημάνει: τα πρώτα του μαθήματα αναφέρονται σε ό,τι ονοματίζει έλληνική παλιγγενεσία: πάντοτε, δηλαδή, θα τονίζει το κενό που παρουσιάζεται στην ιστοριογραφία ανάμεσα στην πτώση του άρχαίου έλληνικού κόσμου και στην σύγχρονη εποχή. Η έφημερίδα *Le Moniteur Grec*, έπίσημο κυβερνητικό όργανο, συγχαίρει στα 1846 τον νέον έρευνητή και κάνει στην κυβέρνηση την υπόδειξη να συστήσει γι' αυτόν στο Πανεπιστήμιο έδρα έθνικής ιστορίας (*d'histoire nationale*)³. Ο Μουστοξύδης, Μάιο του 1847, τον έπαινει που μέσα στην συνακολουθία της έλληνικής ιστορίας έθεώρησε άναγκαίο να έπεξεργασθεί το παραμελημένο τουτο κεφάλαιο⁴. Τόν Οκτώβριο του 1849, όταν παρουσιάζει την πρώτη του ιστορική σύνθεση, το «Έγχειρίδιον της Γενικής Ιστορίας», και πιά ειδικά το πρώτο μέρος της, την Άρχαία ιστορία, βλέπουμε να διαγράφεται με σαφήνεια ή «Ιστορία του Έλληνικού έθνους άπό των άρχαιότατων χρόνων μέχρι...»⁵. Φανερό είναι ότι στην συνείδηση του ιστοριογράφου ή έννοια της διαχρονικής συνοχής έχει πιά έντελώς ξεκαθαρίσει.

Όστόσο, όταν τον Νοέμβριο του ίδιου έτους επιδιώκει να γίνει ύφηγητής στην Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου, προσφέρεται να διδάξει «το μάθημα της άρχαίας ιστορίας»⁶. Μπορεί να κινείται άπό λό-

2. Σελ. 0'.

3. Έφ. *Le Moniteur Grec*, 20 Σεπτ. 1846.

4. Έθνικόν Έμερολόγιον, Η', του 1868, σελ. 70.

5. Πίναξ άναλυτικός, σελ. β.

6. Βλ. Κ. Θ. Δημαράς, *Το υπόμνημα του Κ. Παπαρρηγοπούλου (1849) και ή άπάντηση του Ε. Καστόρη «Ο Έραμιστής»*, 1966, σσ. 65-79, στην σελ. 66.

γους αποκλειστικά τυπικούς, αλλά πάντως έδω τὰ στοιχεία, όσα διαθέτουμε, δέν καλύπτουν όλες τίς άπορίες μας. Πραγματικά, ύπερνικώντας ποικίλα έμπόδια, κατορθώνει, Φεβρουάριο του 1851, νά διορισθεί καθηγητής του Πανεπιστημίου. Άμέσως, καθώς φαίνεται, έκανόνισαν μέ τον, συνάδελφό του πιά, Θεόδωρο Μανούση, αυτός μέν νά κρατήσει τήν Γενική Ιστορία, ή όποία είταν και πριν τό κανονικό του μάθημα, και ό νέος καθηγητής νά διδάξει, άντί τής Ιστορίας τών άρχαίων έθνών, τήν όποία έδίδασκε ό προκάτοχός του Κ. Σχινάς, τήν 'Ιστορία του έλληνικού έθνους⁷. Τήν πληροφορία αύτήν, δέν έπιβεβαιώνουν, χωρίς και νά τήν άθετούν, οι έπίσημες πηγές: ένώ, όταν, τό 1856, προάγεται σέ τακτικό, χαρακτηρίζεται καθηγητής τής άρχαίας Ιστορίας⁸, είναι γνωστό ότι πριν άπό τήν χρονία εκείνην, συγκεκριμένα άπό τό 1853 τουλάχιστον, έδίδασκε 'Ιστορία του έλληνικού έθνους⁹. Έτσι τό άνοιγμα μέσα στο όποιο περιορίζεται τό όνομάτισμα τής έπιστήμης τήν όποία εισάγει ό Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπουλος εκείνα τά χρόνια, δέν είναι μεγάλο· άλλωστε, τον Σεπτέμβριο του 1852, έχουμε άγγελία για τό πρώτο άπό τά βιβλία τά όποία πρόκειται νά μάς άπασχολήσουν έδω¹⁰.

Τό έργο, όπως είναι γνωστό, έδγγηκε Φεβρουάριο του 1853. Δέν γνωρίζουμε τίποτε σχετικό μέ τίς περαιτέρω τύχες του. Στο Δελτίο τής Έστίας του 1885, αναγράφονται πωλούμενα βιβλία του Κωνσταντίνου Παπαρρηγοπούλου, μεταξύ τών όποίων «'Ιστορία του έλληνικού έθνους διά τά σχολεία», έκδοση 1884¹¹. δέν μόρεσα νά εξακριβώσω για τί πρόκειται. Άλλη έκδοση, είναι του 1888, τήν όποία είδα· πρόκειται ή για άπώλητα άντίτυπα τής πρώτης, μέ άλλαγμένη τήν χρονία, ή για παλαιά στερεοτυπία: ή στοιχειοθεσία είναι, χωρίς άμφιβολία, ή ίδια μέ τών άντιτύπων του 1853. Σ' αυτά άς προστεθεί ότι ύπάρχει ένα βιβλίο τιτλοφορημένο «Histoire de la Grèce moderne - Guerre de l'Indépendance, par C. Tchocan. Traduction du grec de l'Histoire de M. C. Paparrigopoulos», τυπωμένο στην Άθήνα τό 1858· άποτελεί μετάφραση τών οικείων κεφαλαίων τής 'Ιστορίας του 1853, τά όποία στο πρωτότυπο κατέχουν πολύ μεγάλο μέρος του βιβλίου. Άπολύτως

7. Πανδώρα Γ. Ε', 1854, - 1855 φ. 119, 1 Μαρτ. 1855, σελ. 555.

8. Όλύμπιος 'Ι., Λόγος έκφωνηθείς δημοσία τη 25 Σεπτεμβρίου 1856, 1857, σελ. 7.

9. *Spectateur de l'Orient*, έξώφυλλο τ. 2, τής 10/22 Σεπτεμβρίου 1853.

10. *Εφημερίς του λαού*, 3 Σεπτ. 1852. Έπίσης ή Πανδώρα έδημοσίευσε σέ έξώφυλλό της τον πρόλογο του Ιστοριογράφου, ως άγγελία, βλ. Πανδώρα 15-3-1853, σελ. 574.

11. *Δελτίον Έστίας*, 2 'Ιουν. 1885.

πειστικά τεκμήρια φέρνουν την μετάφραση αυτήν κοντά στο κλίμα του Ά. Παπαδοπούλου Βρετού. Τέλος, στην Βιβλιοθήκη Σίδερη τὰ θελγία σημειώνουν έναν τίτλο: «Σύνοψις τῆς Ἱστορίας τῆς ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», Τρίπολη 1881· τὸ βιβλίον λανθάνει καὶ δὲν τὸ ἐβρήκα σὲ καταλόγους ἄλλων Βιβλιοθηκῶν¹².

Ὅμως ἡ φιλοδοξία τοῦ αὐριανοῦ ἐθνικοῦ ἱστοριογράφου δὲν ἐσταματοῦσε σ' αὐτὴν τὴν πρώτην δοκιμῇ. Πρέπει, βέβαια, νὰ πιστεύουμε ὅτι καὶ μόνη ἡ ἐπίμονη καὶ σταθερὴ διδασκαλία τοῦ ἰδίου κύκλου τῶν μαθημάτων τὸν ἐνεθάρρυνε νὰ προχωρήσει πρὸς τὴν μεγάλην τὴν σύνθεσιν. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποῦ δὲν φαίνεται καλὰ εἶναι τὸ ἄμεσο αἴτιον ποῦ τὸν ἔκανε νὰ προβεῖ στὴν ἔκδοσίν της. Πραγματικά, ὅχι κὰν σὲ παλαιότερα χρόνια, ἀλλὰ κοντὰ στὸ τέλος τῆς δεκαετίας 1851-1860, τὸν Αὐγούστου τοῦ 1858, δημοσιεύοντας τὸ βιβλίον του «Ἱστορικαὶ πραγματεῖαι», γράφει στὸν πρόλογον: «Ἡ σύνταξις γενικῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας, ἀξίας τοῦ ὀνόματος τούτου, θέλει διὰ πολλοὺς λόγους βραδύνει ἔτι παρ' ἡμῖν»¹³. Κι ἀκριβῶς ἕναν χρόνον ἀργότερα, Αὐγούστου τοῦ 1859, παίρνει μιὰ θέση ἐντελῶς διαφοροετικῆ, ὅπου γίνεται φανερὸ ὅτι πρωτεύει ἡ αἴσθησις τῆς ἐθνικῆς ἀνάγκης: ζητεῖ «νὰ συνταχθῆ ἀπὸ τοῦδε ἐκ τῶν ἐνόνητων πλήρης τις ἱστορία τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους ἀπὸ τῶν ἀρχαιστάτων χρόνων μέχρι τῶν νεωτέρων». Αὐτὰ γράφονται σὲ ἐφημερίδα, ἐφημερίδα μάλιστα τὴν ὁποία ἐξέδιδε ὁ ἴδιος ὁ Κωνσταντῖνος Παπαρρηγόπουλος¹⁴. Ἄλλον ἕναν χρόνον ἀργότερα, τὸ δεῦτερον δεκαπενθήμερον τοῦ Αὐγούστου 1860, ἔχουμε ἀγγελία γιὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς Ἱστορίας τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους: 1 Σεπτεμβρίου 1860, δημοσιεύεται στὴν Πανδώρα. Γιὰ νὰ ἐρμηνεύσουμε, λοιπόν, αὐτὴν τὴν ἀπότομη στροφῆ, φρόνιμον εἶναι νὰ δεχθῶμεν διαφορὰ

12. Μὲ τὸν ἴδιον τίτλον, *Σύνοψις Ἱστορίας τῆς ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως*, ὑπάρχει ἕνα μικρὸ σχολικὸ βιβλίον τοῦ Δημητρίου Παπαρρηγοπούλου. Ἡ πρώτη του ἔκδοσις ἔγινε τὸ 1864, Γνωρίζω τρίτη του 1870, τετάρτη 1872 (βιβλιογραφικὸν Δελτίον Κορομηλά σελ. 51), πέμπτη 1873, ὄγδοη 1882 (*Δελτίον Ἐστίας* 14 Νοεμ. 1882), ἕνατη 1892. Ὡσπου νὰ βρεθεῖ τὸ ἀντίτυπον τῆς Βιβλιοθήκης Σίδερη, καλὸ εἶναι νὰ ἐπέχουμε. Σημειῶνω, γιὰ τὴν ἐργογραφίαν τοῦ Δημ. Παπαρρηγοπούλου, ὅτι στὴν πέμπτη ἐκ-

δοσι, σελ. δ' τοῦ ἐξωφύλλου ἀναγράφονται τὰ ἀκόλουθα: «Εὐρίσκεται ὑπὸ τὰ πειστήρια καὶ ἐκδίδεται προσεχῶς ἡ Ἱστορία τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τῆς ἀλώσεως Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τῆς ἑλλην. ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, συγγραφεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Παπαρρηγοπούλου». Ἡ ἀναγγελία πρέπει νὰ προηγήθηκε πολὺ ὀλίγον ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ ποιητῆ.

13. Σελ. (α').

14. Ἐφ. Ὁ Ἑλληγν, 22 Αὐγ. 1859.

αίτια, ανάμεσα στα όποια, πάντως, προέχουσα θέση φαίνεται να κατέχει ή εθνική απασχόληση.

Στα όσα έγγραφα προσφάτως διδλιογραφικά για την βασικήν αὐτήν έκδοση τῆς Ἱστορίας, δὲν νομίζω ὅτι θὰ εἶχα πολλά νὰ προσθέσω¹⁵. Ὁ ἀρχικὸς προγραμματισμὸς εἶταν γιὰ τρεῖς τόμους σὲ δέκα πέντε τεύχη, τὰ όποια θὰ ἔβγαιναν ἀνὰ δίμηνο, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1860. Ἡ δομὴ τοῦ ἔργου, τὰ τεύχη ποὺ ἀνταποκρίνονται σὲ ἐσωτερικὲς ἐνότητες, Β: ὅ λ ι α, ἔμεινε ὡς τὸ τέλος ἡ ἴδια, μὰ ὁ ρυθμὸς ἐπιβραδύνθηκε πολὺ γρήγορα, ἐνῶ ἀντίστοιχα, μὲ τὸν ὑπερδιπλασιασμὸ τῶν σελίδων, ὅσες εἶχαν προυπολογισθεῖ, ἀναδιβάσθηκε βαθμιαῖα καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν τόμων σὲ πέντε. Τοῦτο ἐδικαιολογοῦσε κιόλας ἀνάλογες καθυστερήσεις, οἱ όποιας ὅμως ἔγιναν πολὺ πιὸ μεγάλες καὶ ἀπὸ ἄλλες αἰτίες: τὸν Νοέμβριο τοῦ 1862, ὅταν, σύμφωνα μὲ τὶς ἀρχικὲς προβλέψεις, θὰ ἔπρεπε νὰ τελειῶνει ἡ ἔκδοση τοῦ ὅλου ἔργου, εἶχαν βγεῖ σὲ πέντε τεύχη τὰ ἔξι πρῶτα Β: ὅ λ ι α' οἱ ὅροι ποὺ ἱδημιουργοῦνται τότε, δὲν ἐπιτρέπουν τὴν ὁμαλὴ συνέχιση τοῦ προγράμματος, καὶ πραγματικὰ ἡ ἔκδοση παρουσιάζει μακρὰ διακοπή. Ὡστόσο, τὸν Ἰούνιο τοῦ 1863, τὴν ὥρα δηλαδὴ ὅπου θὰ ἐπερίμενε κανεὶς νὰ ἐπαναληφθεῖ ἡ ἔκδοση, μαθαίνουμε ὅτι ὁ ἱστοριογράφος ἔφυγε ἀπὸ τὴν Πρωτεύουσα καὶ ὅτι ἀναβάλλεται ἡ συνέχεια τῆς Ἱστορίας.

Τὴν εἶδηση, ἀναλυτικὰ, τὴν δίνει φύλλο προσκείμενο στὸν Κωνσταντῖνο Παπαρρηγόπουλο, ἡ «Εὐνομία» τοῦ Ἀ. Ρίζου Ραγκαδά· σχολιάζοντάς τὴν ὅμως ὁ ἀνώνυμος συντάκτης παρατηρεῖ πόσο λυπηρὸ εἶναι, ἔργα σὰν κι αὐτό, ἢ σὰν τὴν «Κωνσταντινούπολη» τοῦ Σκαρλάτου Βυζαντίου, νὰ μὴν κατορθώνεται, ἀπὸ ἔλλειψη χρημάτων, νὰ ὀλοκληρωθοῦν¹⁶. Ἡ ἀναβολὴ ἐστάθηκε ἀληθινὰ μεγάλη: τὸ ἐπόμενο Βιβλίον, τὸ ἔβδομο, ἐβγήκε (πιθανότατα) Ἀπρίλιο τοῦ 1864, καὶ τὸ ὄγδοο, Ἰούλιο τοῦ 1865· μὲ τὰ ἀντίστοιχα δύο τεύχη, ἔκλεισε ὁ δεῦτερος τόμος, ποὺ εἶχε ἀρχίσει στὰ 1862. Ὁ τρίτος ἀποτελέσθηκε ἀπὸ δύο τεύχη ποὺ ἐβγήκαν ἑκατέρως Ἀπρίλιο 1867 καὶ Δεκέμβριο 1868.

15. Κ. Θ. Δημαράς, *Οἱ πρῶτες ἐκδόσεις τῆς Ἱστορίας τοῦ Κ. Παπαρρηγοπούλου*. π. «Ὁ Ἐραμιστής», Ε', 1967, σ. 145 - 155. Γιὰ τὸν πίνακα ἀπέναντι στὴν σελ. 151, σημειῶνω ὅτι εἶδα ἐξώφυλλο τῆς Πανδώρας 1 Ἀπριλ. 1862 μὲ μνεῖα τῶν Βιβλίων δ' καὶ ε'.

ὁ κ. Ν. Μαυρῆς εὐαρεστήθηκε νὰ μὲ πληροφορήσει ὅτι τὸ ἴδιο τεῦχος τὸ ἀναγράφει ὁ βιβλιοπώλης Ἐμ. Γεωργίου στὸ Δελτίο του τοῦ Μαρτίου: θὰ πρέπει, συνεπῶς, νὰ γίνῃ ἀκριβέστερη προσέγγιση, ἀντὶ Μάϊου 15, Ἀπρίλιος 1. 16. Ἐφ. *Εὐνομία*, 4 Ἰουν. 1863.

Θά μιλήσουμε συνεχίζοντας για τούς όπολοιπούς τόμους, ξαναπιάνοντας, άλλωστε, τó θέμα από πιό ψηλά. Έδώ μόνο κρίνω σκόπιμο νά σημειώσω ότι ή πιχρία τής «Εϋνομίας» φαίνεται όχι έντελώς δικαιολογημένη. Δέν θά παρασυρθώ πρòς τά περιουσιακά τών δύο συγγραφέων για τούς όποιους μιλεί, από τούς όποιους ó ένας, ó Βυζάντιος, εΐταν πάμπτωχος, και ó άλλος, ó Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπουλος, άσφαλώς πλούσιος: ó καθένας ρυθμίζει όπως μπορεί ή όπως θέλει αυτά τά ζητήματα. Έκείνο μόνο πού θά ήθελα νά πώ είναι ότι, μέσα στα όρια, νομοθετικά και δημοσιονομικά, τής εποχής τήν όποία εξετάζουμε, ή προσφορά του Κωνσταντίνου Παπαρρηγοπούλου έγκαίρως έτιμήθηκε, κάπως, ως έναν βαθμό, άποτιμήθηκε: περισσότερο αν έζητούσε κανείς, θά έβγαине από τίς αναλογίες. Έτσι, και στους άπολογισμούς του Πανεπιστημίου περνάει περισσότερο από μία φορά, με τήν άγορά τόμων από τήν Ίστορία του, και από τόν κρατικό προϋπολογισμό έλαβε χρήματα για τήν έκδοση του ίδιου αυτού έργου.

Μά και τó ιδιωτικό κεφάλαιο δέν φαίνεται νά του έφέρθηκε άστοργα. Στα 1865, στα μισά του χρόνου, είδαμε ότι ολοκληρώθηκε, ύστερα από άλλεπάλληλες διακοπές, ó δεύτερος τόμος. Όμως εκείνον τόν ίδιο χρόνο παρουσιάζονται στην άγορά ó πρώτος και ó δεύτερος τόμος σέ καινούρια πρώτην έκδοση, αν μπορεί κανείς νά πεί: δέν φαίνεται πουθενά ότι προηγήθηκε άλλη τούτο, άλλωστε, έπροκάλεσε ζητήματα σέ όσους άσχολήθηκαν με τó χρονικό τής Ίστορίας του έλληνικού έθνους, γιατί όσοι έτυχε νά γνωρίζουν μόνη τήν έκδοση του 1865, ένόμιζαν ότι αυτή εΐταν ή πρώτη. Γεγονός είναι: ότι έχει αναληφθει τώρα μία καινούρια έκδοτική προσπάθεια αναφορικά με τήν Ίστορία, και τó οικονομικό θάρρος τής προσπάθειας τó σηκώνει ένας μαικήνας, ó Ίωάννης Άντωνιάδης, μεγαλέμπορος από τήν Λήμνο: τó έργο πλουτίζεται με εικόνες¹⁷, βγαίνουν άντίτυπα σέ καλό χαρτί¹⁸, μάλιστα οι δύο τελευταίοι τόμοι έκυκλοφόρησαν χωρίς νά περάσουν από τó ένδιάμεσο τών τευχών.

Άς προσθέσουμε ότι ή ένίσχυση αυτή δέν εστάθηκε μοναδική. Σέ έναν διαιότατο λίβελλο, πού έκυκλοφόρησε άνώνυμος στα 1879, με τόν τίτλο «Ή εταιρία του άμοιβαίου θαυμασμού ή Τό συνέδριον τών Συλ-

17. «Όσοι τών αρχαίων συνδρομητών έπιθυμοΐσι νά λάβωσι τας εικόνας και τούς πίνακας, καταβάλλουσιν άντι τούτων δραχ. 2 δι' έκαστον τόμον». Δια-

φήμιση στα πρόσθετα κίτρινα φύλλα του Έθνικού Ήμερολογίου έ. ά. σελ. 24.

18. Βλ. Κ. Θ. Δημαράς, *Οί πρώτες εκδόσεις*, έ. ά., σελ. 152.

λόγων», ἔργο, πιθανότατα, τοῦ Ν. Ἰ. Σαριπόλου, ὁ ἐθνικὸς ιστοριογράφος χαρακτηρίζεται «διεθνῆς ἐπαίτης τὸ ἐπάγγελμα»¹⁹. φυσικὰ ὑπονοοῦνται ἐδῶ οἱ ἐλληνικῆς κοινότητες στὸ Ἐξωτερικόν, ἢ ὁμογένεια. Ὁ τρόπος τῆς ἐπαιτείας περιγράφεται ἀλλοῦ, σὲ ἕναν ἄλλον ἀνώνυμο λιβελλο, ποῦ εἶχε κυκλοφορήσει λίγα χρόνια πρὶν, τὸ 1876, μὲ τὸν τίτλο «Οἱ Φαναριῶται». Στὸ δημοσίευμα αὐτὸ δὲν κατονομάζεται ὁ Κωνσταντῖνος Παπαρρηγόπουλος, ἀλλὰ ἀσφαλῶς εἶναι ὁ ὁμιλητὴς τῶν κοινοτήτων τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ὅπως ἱστορεῖται κάνοντας διαλέξεις: «τῆς ὠρισμένης δὲ ἡμέρας ἢ τῆς ἐσπέρας ἐπιστάσης ὁ εὐεργετούμενος (beneficiante) κάθεται, φορῶν μαύρην θελάδα, κίτρινα χειρῶτια καὶ λευκὸν λαϊμοδέτην, παρὰ τὴν θύραν, ἔχων δίσκον πρὸ αὐτοῦ καὶ προσμεϊδιῶν τοῖς προσερχομένοις ἀναλόγως τῆς μεγαλοδωρίας τοῦ ἐπισκέπτου. Τῆς συλλέξεως γενομένης ἀνέρχεται ὁ κώθων τὸν ὀκρίδαντα» κλπ. Αὐτὸς ὁ λιβελλοσ εἶναι τοῦ Ν. Ἰ. Σαριπόλου²⁰.

Μένει ἡ ὕλική συμπαράσταση τοῦ κοινοῦ. Σ' αὐτὴν θὰ ἐπανεέλθουμε τελειώνοντας· στὸ μεταξύ ἄς ξαναπάρουμε τὴν χρονικὴ τάξη, μὲ τοὺς τελευταίους τόμους τῆς Ἱστορίας. Ὁ τρίτος τόμος ξαναθῆκε σὲ μία ἐνότητα τὸ 1868, μὲ χρόνια ἀναγραφομένη στὸν τίτλο, 1867· «ἀποτελεῖ», ὅπως ἔγραφα, «τὴν μετάβαση ἀπὸ τὴν μία στὴν ἄλλη ἐκδοτικὴ προσπάθεια»²¹. Στὸ ἐξώφυλλο τοῦ τόμου αὐτοῦ, ἔτσι ἐμφανιζομένου ἐνιαίου, ἢ πρόβλεψη γιὰ τὴν ολοκλήρωση τοῦ ἔργου περνάει γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τρεῖς σὲ τέσσερις τόμους. Ὁ τέταρτος τόμος ἐθῆκε τὸ 1871· τὸ 1872 ἐθῆκε ξανά, τρίτη φορὰ δηλαδὴ, ὁ τρίτος τόμος, μὲ πολλὰς γλωσσικὰς καὶ ἄλλες μικρὰς ἀναθεωρήσεις. Ὁ τελευταῖος τόμος, πέμπτος, ποῦ ἀποτελεῖ νέαν ἐπέκταση τοῦ ἔργου, ἢ ὅποια πάντως ἐξαγγέλθηκε στὸ ἐξώφυλλο τοῦ τετάρτου, ἐκυκλοφόρησε τὸ 1874. Τὸ ἀλφαριθμητικὸ εὐρετήριο τῶν πέντε τόμων, μαζί μὲ ἕναν μακρὸν «Ἐπίλογο», ἐκυκλοφόρησε τὶς τελευταῖες ἡμέρες τοῦ 1876²².

Ὁ πέμπτος τόμος, ἀγγίζοντας ὕλην ἀκόμη ζεστή, ἐπροκάλεσε πολλὰς ἀντιρρήσεις· ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους ὁ ναύαρχος Νικόδημος ἐδημοσίευσε σὲ φυλλάδιο ἀναίρεση ὀρισμένων σημείων τῆς Ἱστορίας. Δὲν μποροῦμε νὰ ξέρουμε ἂν πρόκειται γιὰ συμβατικὴ κοινωνικὴν ἀδρότητα: στὶς 18 Φεβρουαρίου 1875 ὁ Κωνσταντῖνος Παπαρρηγόπουλος τοῦ ἀπαν-

19. Σελ. 7.

20. Σελ. 14. Ἔχει περιληφθεῖ στὰ Μετὰ θάνατον τοῦ Ν. Ἰ. Σαριπόλου.

21. Οἱ πρῶτες ἐκδόσεις, ἔ. ἀ. σελ.

152.

22. Ἐφ. Ὁρα, 7 Δεκεμ. 1876. Βλ. Κ. Θ. Δημαράς, Οἱ πρῶτες ἐκδόσεις

σελ. 153.

τάει για κάτι λεπτομερειακές ανακρίθειες τις όποιες του είχε ύποδειξει ό γηραιός άγωνιστής, και ύπόσχεται να τις διορθώσει «έν τή νυν παρασκευαζόμενη νέα τής ιστορίας» του «έκδόσει»²³. Μά, πρός τά τέλη του 1876, πρην καλά καλά όλοκληρωθεί με τον Έπίλογό του τό έργο, ένας διδλιοπώλης τής Σμύρνης, ό Νικόλαος Χέλμης, έπρόφθασε να σχεδιάσει νέα έκδοση. Η άνομη αύτή έκμετάλλευση δέν εΐταν σπάνια σ' εκείνα τά χρόνια: έχουμε ύπόψη μας παράπονα, δίκες, άλλες σχετικές έκδηλώσεις²⁴. Ο Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπουλος, όπως έσυνήθιζε, άντέδρασε άμεσα και άποτελεσματικά: στις 26 Ίανουαρίου του 1877, στέλνει στον έλληνικό Τύπο μία έγκύκλιο έπιστολή, όπου διαμαρτύρεται για τήν πρόθεση του διδλιοπώλη, ό όποιος του είχε ζητήσει έκ των ύστέρων τήν συγκατάθεσή του, δηλώνει ότι δέν του τήν έδωσε, αλλά, τό πιό σπουδαίο, πληροφορεί τό κοινόν ότι έτοιμάζει νέαν έκδοση, «έν πολλοίς θελτίονα», τής όποιάς ή έκτύπωση αρχίζει προσεχώς' μάλιστα όρίζει και τήν τιμή του όλου έργου²⁵. Υπό τούς όρους αύτούς ή έπιχείρηση του σμυρναίου διδλιοπώλη καταδικαζόταν σέ άποτυχία και πραγματικά φαίνεται ότι δέν έσυνεχίστηκε.

Πάντως ή έπομένη έκδοση παρουσιάσθηκε στήν άγορά άρκετά άργότερα: αναγγέληκε τον Σεπτέμβριο του 1881, και τον Νοέμβριο του ίδιου έτους ένα πρώτο τεύχος της έκυκλοφόρησε, με τήν θεδαίωση του έκδότη ότι τό έργο γίνεται «έπί τή θάσει άρχών έτέρων» παρά τής προηγούμενης, «και ειδήσεων νέων»²⁶. Η θεδαίωση δέν ύπερβάλλει: πρόκειται καθαυτό για καινούρια συγγραφή: είναι «νέα όλως διά τε τās πολλές προσθήκας και θελιώσεις και διά τήν έπιστημονικωτέραν κατεργασίαν τής ύλης. Ο συγγραφεύς αύτης δέν διδάσκει πλέον διά του κύρους τής ιδίας αύτου μόνον γνώμης, δογματικώς ούτως άποφαινόμενος, ως έν τή πρώτη έκδόσει ποιεί, άλλ' έπικαλείται τήν αυθεντίαν και των άλλων συγγραφέων και μάλιστα ξένων»...²⁷. Η κρίση αύτή μιās έφημερίδας του καιρού αναφέρεται στο μοναδικό τεύχος, που και

23. Έφημερίς 18 Φεβρ. 1875.

24. Σημειώνω μία δίκη ύστερα από καταγγελία του Ί. Κοικώνη' βλ. τά σχετικά στον Πρωινό Κήρυκα 22 Ίουλ. 1843. Έπίσης, Σταθόπουλος, Τά κατά τήν άνάθεσιν, 1851, σ. ζ'. Στο Συντακτικό του, έκδ. τετάρτη 1853, σ. ε' και στ', ό Κ. Άσώπιος έκθέτει τό ζήτημα διά μακρών. Ωστόσο ή ύπόθεση,

με όλες τις πνευματικές, κοινωνικές και οικονομικές προεκτάσεις της, άξίζει χωριστό μελέτημα.

25. Δελτίο τής Έστίας, 6 Φεβρ. 1877.

26. Δελτίο τής Έστίας, 13 Σεπτ. 1881 και 8 Νοεμβρ. 1881.

27. Έφ. Παλιγγενεσία, 3 Δεκεμ. 1881.

έξω φαίνεται ότι εγνώρισε καλή δεξίωση· ωστόσο, πέρα από τις εκατόν σαράντα σελίδες του κειμένου του, η νέα έκδοση δεν επροχώρησε: στα έξηντα πέντε του χρόνια επάνω, ο έθνικός ιστοριογράφος είχε ξεκινήσει για μία πορεία ή οποία έξεπερνούσε τις δυνάμεις του. Γράφει, τότε, πολλά, ένεργεί πολλά σε κατευθύνσεις ποικίλες, με ζωηρότητα και έπιτυχία, αλλά ο μακρός μόχθος των έρευνητικών αναζητήσεων, ή πάλη για την ύποταγή του ύλικού στην συνθετική θεώρηση, φαίνονται έργα άνωτερα από τις δυνάμεις του.

Έβουσχέτισα την έκδοση του 1881 με την παλαιά άγγελία του Νικολάου Χέλμη, όπως θα συσχετίσω την τελευταία αυθεντική έκδοση (την οποία, δηλαδή, έπραγματοποίησε ο ίδιος ο έθνικός ιστοριογράφος), με μιάν άλλη αντίστοιχη εκδήλωση της ίδιας εποχής: την έκδοση της 'Ιστορίας του Σπυρ. Π. Λάμπρου, της έπιγραφομένης «'Ιστορία της Έλλάδος». Η συμπαρουσία των δύο έργων στην αθηναϊκή βιβλιοαγορά, και ή πώλησή τους υπό έντελως όμοιους όρους, έπιβάλλει την σύζευξη αυτήν, χωρίς να μπορούμε, με τα στοιχεία όσα διαθέτουμε σήμερα, να εκφράσουμε την παραμικρή γνώμη για τα αίτια που έπροκάλεσαν την συνάντηση. Άς σημειώσω πάντως ότι ο Σπ. Λάμπρος έθεωρήθηκε ανάστημα του Κωνσταντίνου Παπαρρηγοπούλου και ότι ο τελευταίος αυτός εκφράζεται πολύ θερμά για τον Παύλο Λάμπρο, τον πατέρα του ιστοριογράφου, και φθάνει να μιλεί για την «εϋγνωμοσύνη του προς αυτόν»²⁸.

Τεγονός είναι ότι στα φύλλα της εποχής παρακολουθούμε την παράλληλη έκδοση των δύο 'Ιστοριών· έδω μās άρκει να σημειώσουμε ότι το Δελτίο της Έστίας στις 22 Σεπτεμβρίου του 1885 μιλεί για άγγελία σχετική με την έκδοση της 'Ιστορίας του Λάμπρου σε τεύχη, και στις 3 Νοεμβρίου για του Κωνσταντίνου Παπαρρηγοπούλου. Φυσικά, γλήγορα παίρνει το προβάδισμα ή 'Ιστορία Παπαρρηγοπούλου: δεν παρουσιάζει τις τεχνικές δυσκολίες της άλλης, και αντίθετα έχει τις ευχέρειες τις όποιες εξασφαλίζουν οι δεύτερες εκδόσεις. Το έργο δεν έχει καμμία σχέση με το πείραμα του 1881: ξαναπαίρνει από κοντά την γραμμή του αρχικού κειμένου. Οι άγγελίες εξαίρουν ότι έχουν γίνει «πλείσται ουσιώδεις προσθήκαι και μεταρρυθμίσεις»²⁹. Έγιναν έπακριδώσεις, τεμάχια, κάποτε μεγάλα, έχουν αφαιρεθεί, παρατηρούνται μικρές ή μεγάλες συμπληρώσεις, και, τέλος, διαπιστώνεται προσεκτική γλωσσική έπε-

28. Στις σημειώσεις που συνοδεύουν τον τόμο Ε' στην πρώτη έκδοση, σελ. 994 (1874).

29. Δελτίο της Έστίας, 15 Δεκεμ.

1885.

ξεργασία πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ ἀρχαϊσμοῦ. Ἔτσι ἀναθεωρημένο τελειώνει τὸ σύγγραμμα σὲ ταχύτατο ρυθμό, καὶ ὁλοκληρώνεται τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1888, τεῦχος 51, καὶ μὲ χρονία 1887.

Θὰ ἤθελε κανεὶς νὰ ἐγνώριζε κάτι σχετικὸ μὲ τὴν ἀνταπόκριση τοῦ ἀγοραστικοῦ κοινοῦ, μὲ τὰ τραδήγματα τῶν διαφόρων αὐτῶν ἐκδόσεων. Τὰ στοιχεῖα ὅσα ἔχουμε εἶναι ἀνεπαρκέστατα· τὰ σημειώνω, ὥσπου νὰ προκύψουν ἀπὸ ἄλλοῦ περισσότερα. Γνωρίζουμε ὅτι ἀπὸ τὸν πέμπτο τόμο, στὴν πρώτη ἐκδοση, τὸ 1874, ὁ ὁποῖος περιέχει τὰ τρία τελευταῖα Βιβλία, ιγ', ιδ' καὶ ιε', ὁ Σύλλογος πρὸς Διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων εἶχε ἀνατυπώσει σὲ τόμο χωριστό, μὲ ἰδιαίτερο ἐξώφυλλο καὶ ὑπὸ τὸν τίτλο «Τουρκοκρατία», τὰ Βιβλία ιδ' καὶ ιε' ἢ ἀνατύπωση αὐτὴ ἐγινε σὲ χίλια ἀντίτυπα. Τὸ 1881, ὁ ἐκδότης σὲ ἓνα σημείωμά του γράφει ὅτι ἀπὸ τὴν προηγουμένη ἐκδοση οἱ τρεῖς πρῶτοι τόμοι ἔχουν ἐξαντληθεῖ³⁰. δηλαδή, ἔμεναν πάντως ἀπώλητοι τόμοι ἀπὸ τὸ 1871, ἐπὶ δέκα χρόνια. Στὰ 1889, ὁ ἐκδότης ὁ ὁποῖος εἶχε ἀναλάβει τὴν τελευταία ἐκδοση, ὁ Ἀνέστης Κωνσταντινίδης, ἀνετύπωσε κάποια τεύχη πού εἶχαν ἐξαντληθεῖ, καὶ ἔτσι μπόρεσε νὰ ἀπαρτίσει χίλιες ἀκόμη σειρές³¹. τοῦτο σημαίνει ἓνα τράδηγμα ἀρκετὰ σημαντικόν. Κάτι ἀνάλογο, ὑποθέτω, ἐκφράζει καὶ ἡ νέα ἐκδοτικὴ ἐξόρμηση τοῦ Ἀνέστη Κωνσταντινίδη στὰ 1892: ἴσως διαθέσιμα ἀντίτυπα, ἀλλὰ καὶ ἐμπιστοσύνη στὴν ἀναλωσιμότητά τους. Τὸ ἔργο εἶχε ἐπιβληθεῖ στὴν ἀγορά: δὲν ἐστηριζόταν πιὰ στὶς ἐπιχορηγήσεις, στοὺς μαικῆνες, ἢ στοὺς ἐράνους γιὰ νὰ συνεχίζει τὸν δρόμο του μέσα στὸν κόσμον τῆς ἑλληνικῆς παιδείας.

Κ. Θ. Δημαρᾶς

30. Δελτίο τῆς Ἑστίας, 8 Νοεμβρ. 1881.

31. Δελτίο τῆς Ἑστίας, 26 Φεβρ. 1889.